

STARAJÍCE SE O ŠTĚSTÍ JINÝCH, NACHÁZÍME SVÉ VLASTNÍ (Platon)

ČÍSLO 5* ROČNÍK VI* 6. 2. 2013* (ČAS 1 – ročník XVII* Kurýr ročník VIII)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: **občanské sdružení Vlastenecký poutník**, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Anderle. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

DALŠÍ ETAPA SKLÍZENÍ POVÁLEČNÝCH PLODŮ

PETR ANDRLE

Nemine den, abychom se nedozvěděli zprávy, které by nás měly dost znepokojovat. Sociální nepokoje, za jejichž aktéry jsou právem označováni Cikáni. Horší je to s jejich původci. Mazanými spekulanty, kteří vydělávají na slabosti státu a zajišťují této sociální skupině „důstojné“ bydlení a někdy dokonce i práci. Za těmito odpornými „podnikateli“ se trouse ještě odpornější prodavači

drog, lichváři a jejich exekutorské stíny. A my pokrytecky děláme jakoby nic a ještě jsme schopni jednání těchto parazitů vydávat za projev svobody podnikání. Zajímavé je, že se do podnikání v místech se složitými sociálními podmínkami zapojují také mnozí představitelé jiných etnických nebo národnostních skupin, kteří dokáží díky schopnostem, těmto skupinám vlastním, okamžitě vyhmátnout slabiny státu a místního společenství. (Aby bylo jasno – tímto nechceme nijak napadati ony tisíce poctivě se živících příslušníků jiných národností v této zemi). Dějí se ovšem i jiné věci. Nedávno jsme si mohli v Tiskovém servisu č. 11/2013 bruntálské policie mohli přečíst následující zprávu:

V tomto týdnu proběhla úspěšně realizace policistů v souvislosti s drogovou problematikou a to

konkrétně na úseku pěstování rostlin obsahujících omamnou a psychotropní látku a to přímo v centru Bruntálu. Na základě vlastních operativních šetření byla od ranních hodin den 30. 1. 2013 prováděna domovní prohlídka nebytového prostoru v objektu na ulici Květná v Bruntále. V minulosti byl objekt využíván jako jídelna bufetového typu. V celých vnitřních prostorách domu byla nalezena kompletně a odborně vybavená pěstírna rostlin konopí pěstovaného tzv. hydroponním způsobem. Tři z místností a další účelové prostory objektu byly vybaveny pouze k tomuto účelu (např. osvětlení, elektroinstalace, speciální odvětrávání- vzduchotechnika, sazenice, pěstební substráty a další) a plně zaručovaly optimální vývoj těchto rostlin. Výsledkem prohlídky byl nález nelegálně pěstovaných rostlin konopí přibližně v počtu více jak 700 kusů v různých vývojových stádiích růstů a pytle se sušenou rostlinnou hmotou.

Nelze potvrdit ani vyvrátit spojitost majitele objektu s touto trestnou činností. V současné době byl objekt v pronájmu. Nadále probíhá prověřování zájmových osob. V celém objektu byly zajištěny věci pro účel trestního řízení, nalezené rostliny budou předány k odborné expertíze.

(Všechny snímky u tohoto textu jsou z této akce)

Bruntálským policistům budiž vysloveno uznání, jistě budou vypátráni a doufejme i potrestáni viníci, ať je to již kdokoli. Zajímavý je ovšem ještě dovětek této zprávy:

Prohlídkou bylo rovněž zjištěno, že pachatel neoprávněně odebíral elektrickou energii a neoprávněným zásahem do sítě provedl připojení neměřeného kabelu. Energetické společnosti tak vznikla předběžně vyčíslená škoda okolo 50 tisíc Kč.

Představte si takovou situaci, že jdete do velice složitého a těžkého rizika pěstování drog a vy si svoji situaci zkomplikujete tak banální záležitostí, jakou je ilegální napojení elektriny, což může značně přispět k odhalení vaší jinak závažné kriminální činnosti. Co to je? Naivita? Nezkušenost? Hazard? Proč se právě tolik skutečných i potencionálních sociálních a kriminálních střetů odehrává v bývalých pohraničních oblastech od Chebu až po Bruntál? **Jsou zde nějaké zvláštní podmínky?**

Jsou a musíme si to říci otevřeně.

Sklízíme plody, které byly zasety kdysi dávno, pár týdnů či let po válce, když jsme osidlovali pohraničí. Tyto i následující řádky nejsou namířeny proti řadě poctivých a slušných lidí, kteří v bývalém pohraničí žijí. Problém je v tom, že se zde dodnes nevytvořila jakási vyšší občanská pospolitost. **Že se zde od oněch poválečných let nakupilo obrovské množství negativ umocněné ještě ekonomickým nezájmem státu o tuto oblast typickým pro období před rokem 1989 a ještě typičtějším pro období po roce 1989.**

Socialistický stát hned v padesátých letech na nějakou původně plánovanou podporu rozvoje pohraničí naprosto rezignoval. Když zjistil, co natropil tím, že obsadil do té doby dobře obhospodařované pohraničí lidmi, z nichž většina patřila na hranici sociální exkluze a naprosto nebyla schopna dostat tato území na předválečnou úroveň, našlo se řešení typicky komunistické.

Všude byly vytvořeny velké zemědělské celky (státní statky) dávající všem lidem nejen často zbytečnou práci, ale i prostor pro drobné příkrádání a silně dotované mzdy. Opět se jistě nebudou těmito řádky cítit dotčení mnozí, kteří i v těchto sovchozech poctivě pracovali. Ani ti, kteří sem přišli jako odborníci jiných profesí. Znam se s mnohými z nich. Leč pouze dělali, co mohli, a co jim bylo dovoleno. **Jinak ovšem idylka, na kterou mnozí dodnes vzpomínají a někteří se domnívají, že se tento stav po vítězství „levice“ zase tak nějak obnoví, neboť on po roce 1989 logicky zmizel.**

Neobnoví a do bot nám bude v těchto oblastech zatékat častěji. Sklízíme hořké plody setby poválečné. Pouze volební hlasy sadařům zde zůstaly, protože lidé zde uvažují zcela jinak. A vůbec netuší co to je Stockholmský syndrom. Jeho název vnikl později. Ale jako systém existoval již daleko dříve. To jen pro srozumitelnost. A že toho konopí je, co?

27. leden je evropským a mezinárodním
Dnem památky obětí holokaustu

Oběti holokaustu nesmí být nikdy zapomenuty

Martin Schulz zdůraznil, že oběti holokaustu nesmíme zapomínat ani dnes.

27. leden je evropským a mezinárodním Dnem památky obětí holokaustu. Oběti šoa si připomínáme ve stejný den, kdy v roce 1945 Rudá armáda osvobodila nacistický koncentrační tábor v Osvětimi. Předseda Evropského parlamentu při upomínce holokaustu upozornil, že *"zlo je stále tady, každý den, v každém okamžiku, a proto musíme být obezřetní, každý den a v každém okamžiku."* Martin Schulz také připomněl, že EU *"je tu jako důsledek první poloviny 20. století a jako odpověď na ni."*

"Ano, Židé žijí v Evropě ve strachu," i dnes, řekl předseda Evropského parlamentu během svého úterního projevu připomínajícího Den obětí holokaustu, a dodal: *"ti, kteří jsou silní, a zvláště ti, kteří jsou odpovědní veřejnosti, musí mít odvahu postavit se kdekoli a kdykoli každému rasistickému nebo antisemitskému hlasu."*

Při stejné příležitosti Martin Schulz v Evropském parlamentu slavnostně otevřel sál pojmenovaný na počest Raoula Wallenberga, švédského diplomata, který zachránil před plynovými komorami desetitisíce Židů. Připomínka Dne obětí holokaustu bude podle Martina Schulze zařazena do parlamentního kalendáře každý rok.

Velice často slyšíme o tom, že v zemědělské politice Evropy existuje nežádoucí protekce zemědělců ze zakládajících zemí, a že jsou tím poškozováni naši zemědělci atd. O zemědělství, jeho rozvoji, dotacích a o aspektech společné zemědělské politiky se v poslední době v Bruselu dost diskutuje. A doufejme, že diskuse a případné závěry povedou k nápravě současné situace. Bohužel se o tom z našeho tisku nic nedozvíme. Jistě by nám zajímalo, jak se k věci staví naši europoslanci, jaké aktivity vyvíjí naše státní reprezentace atd. Nula od nuly pošla, jak se říká. Pouhé poukazování na to, že Evropa je příliš socialistická, že nás poškozují a tak podobně, nám moc nepomohou. Jednou jsme členy EU a měli bychom tam sehrávat aktivní roli. Možná, že ji sehráváme, ale všeobecně se o tom neví, protože toto téma je třeba pro naše média nezajímavé. A to je škoda. Uvidíme tedy, s čím přijde v březnu Evropský parlament. Pokusíme se k tomu získat potřebné informace.

O ZEMĚDĚLSTVÍ EVROPY V EVROPSKÉM PARLAMENTU V BŘEZNU

Jak dál v zemědělství EU? Týká se to pochopitelně i našich zemědělců. A že by Evropa neměla zájem situaci řešit, se říci nedá. Členové výboru pro Zemědělství a rozvoj venkova Evropského parlamentu se v uplynulých dnech zabývali 4 zprávami, k nimž bylo podáno téměř 8 tisíc pozměňovacích návrhů.

Čtyřmi zprávami a téměř osmi tisíci pozměňovacích návrhů k reformě unijní zemědělské politiky se musel minulý týden ve středu a ve čtvrtek probrat Zemědělský výbor Evropského parlamentu. Reforma se týká zejména dotací a fungování unijních zemědělských trhů v letech 2014-2020. Známe tedy již stanovisko Zemědělského výboru k reformě společné zemědělské politiky EU. Konečné stanovisko Evropského parlamentu je ale neoddelitelně spjato s podobou dlouhodobého rozpočtu EU, o které se stále jedná. Poslanci tak budou pečlivě sledovat i únorový summit EU, věnovaný právě víceletému finančnímu rámci EU na léta 2014-2020. Postoj celého Evropského parlamentu k reformě zemědělské politiky by pak měl být znám po březnovém plenárním zasedání. Potom bude možné zahájit vyjednávání s členskými zeměmi. V současné době mají Evropský parlament i Rada EU při rozhodování o reformě zemědělské politiky stejnou váhu.

Cyfařský Královský Patent dd. 16. říjnovu 1781. em. samo / melur spárty up-
tročený Poddaných k tému předešlé před publikovaníj neb vyplášeníj oněho po-
slednějšího robotního Patentu pod datum 13. srpna 1775. obšírným
robotním povinností, se týkající.

Sy Jozef Druhý, z Boží
Milosti vyvolený Římský Císař,
po všechno Císař Nejvyšší, Král v Germa-
ni, Jeruzalémský, Uherský, Císař, Dalmátský, Ebar-
mátský, Slavanský, Galiccký a Sedmihradský, v Krá-

Jak to bylo v Evropě s nevolnictvím a s českým jazykem? V českém prostředí byly projevy nevolnictví postupně odbourávány během druhé poloviny 18. století. Patent Josefa II. z roku 1781 o zrušení nevolnictví se týkal především omezení svobody pohybu, samotná instituce poddanství zanikla vlastně až v roce 1848 zrušením roboty. Zákon o tom navrhl slezský poslanec Hans Kudlich z Úvalna. V Rusku se nevolnictví udrželo nejdéle a bylo zrušeno až v roce 1861 carem Alexandrem II. Ovšem sovětské zákony o kolektivizaci za Stalinovy vlády vlastně nevolnictví znovu obnovily. Na snímku je titulní stránka rozhodnutí Josefa II. o zrušení nevolnictví. Byl dekret ten vydán mimo jiné i česky. Takže ony informace o tom, že čeština byla úředně užívána v našich zemích teprve až od roku 1918, byly nesmyslné a přispěly spíše ke zbytečným vášním nacionálním. Byť zazněly (ausgerechnet) jako naschvál v období prezidentské kampaně.

Naše nesvéprávnost: je z ní východisko?

Čestmír Hofhanzl

Motto: Společenství lidí má sklon ke zlu, k chaosu. Období uměřenosti a míru jsou epizodami, trvají-li dlouho samy, se stávají chaosem. Být člověkem je těžký úděl, není na to právo.

Roky je mi vyčítáno, že prý jen kritizuji a neříkám jak stav změnit. Každý člověk má přemýšlet, dělat si vlastní názor, mít představu možných východisek. Je na každém, aby z úrovně svého poznání si dělal obraz o světě. Naše současná krize je ve svém základu krizí hodnotovou a kulturní. Náš stát, naše země vyrostly v kulturním prostoru, jehož hodnoty tvarovala evropská křesťanská civilizace. Základy evropského myšlení i mezilidských vztahů můžeme hledat ve staré Judei. Zde se před tisíci lety ustavil a zvykově byl přijat fenomén proroků – moudrých mužů. V době, kdy právem byla síla a moc, začali náčelníci uznávat slova, názory proroka, nezabili ho. V řecké civilizaci městských států se na správě polis podíleli občané společenství, jejich hlas a jejich názor byl brán v potaz. Na duchovní odkaz řeckých filozofů navázal Řím, posléze i evropská vzdělanost. Římská civilizace formovala základy právního systému. Z římského práva vyrostlo právo evropské, jeho právní systémy. Největším z toho, co z rozkládající se Římské říše vzešlo, bylo ale křesťanství. Císařská elita privilegovaných občanů se příliš odtrhla od reality. Násilí a nespravedlnost učinili sluch ponížených a otroků vnímavým slovům Ježíše. Ježíšovo poselství – všichni lidé jsou si před Bohem rovni – dalo nejponíženějším naději, že jsou lidmi. Je i na nich, zda se svým úsilím povznesou z nicoty. Privilegovaným i otrokům pak patřila slova poselství: „Bůh sleduje vaše činy a konání, u posledního soudu je bude vážit.“. Ježíšovo poselství otevřelo cestu lidské zvědavosti, dalo naději věřícím, že své postavení mohou zlepšit, povznést se, varovalo, že špatné konání neprojde bez trestu. Římská civilizace nepřežila nápor barbarů, ale díky křesťanství, pozemské organizaci církve a papežství zůstaly zachovány v klášterních knihovnách spisy, výtvarky ducha antické civilizace. Mnichové byli prvními vzdělanci rodící se evropské civilizace.

Dědictví římské civilizace tak přečkalo období temných století po pádu Říma, kdy kontinentem protahovaly tlupy loupících barbarů. Evropa neupadla v divoštství. Papežství coby instituce křesťanské církve to období přečkalo díky tomu, že papež měl své vojsko, dokázal uhájit svou pozemskou existenci, nezávislost svého úřadu. Žádný světský vládce si nedokázal ze zástupce Boha na zemi udělat svého úředníka, sluhu. V té době se v Evropě stal šlechticem ten, kdo se svou družinou uhájil své území. V Evropě těch staletí se tvořil základní předpoklad pro budoucí pluralitu a demokracii. O moc se v evropském prostoru musely dělit tři mocenské struktury. Lokální šlechtické rody nesly odpovědnost za území, které ovládaly. Mocné rody zastřešující území země v případě vnějšího ohrožení byly schopné shromáždit lokální rody k obraně celé země před vnějším nepřítelem. Neměly ale tolik síly, aby si z lokálních rodů udělaly své vasaly a sluhy. Třetí mocí byla organizace církve, papežství, které si díky vlastnímu vojsku bylo schopno uhájit svou suverenitu i zbraní, bylo mocí duchovní i světskou. Vznikající evropská civilizace převzala z římského dědictví i institut prvorozenectví, pro výměnu platidlo – peníze. Prvorozenectví zajišťovalo v rodové linii kontinuitu moci a růst kultury. Kulturotvorný efekt měly peníze.

Tři síly stojící v základech evropské civilizace měly své spory, vedly mezi sebou války. Žádná ale nepřevládla natolik, aby druhou zničila a zotročila ji. Po staletí se mezi sebou musely nakonec dohadovat a dělat kompromisy. Z tohoto základu vyrůstala evropská kultura, zvětšovala se míra svobody. Demokracie a její úspěch jsou plodem těch kompromisů. Křesťanské náboženství se svým základním poselstvím rovnosti lidí před Bohem, Božím okem sledujícím naše konání, se stalo základním kamenem pro vznik a ukotvení morálního systému, nepsané normy, která stála nad

psanými zákony. Dokud byla živá víra v Boží suverenitu, Boží oko, zajišťovaly ony nepsané morální zákony dodržování a vymahatelnost psaných lidských zákonů.

Naše země, prostor „českého království“ se na evropské scéně objevuje v době přijetí křesťanství v devátém století za knížete Bořivoje. Naši zemí procházela hranice politicko-věřoučného sporu mezi křesťanskou větví Římskou-západní a větví Byzantskou-Východní. V té době též přicházejí na Moravu věrozvěstové Cyril a Metoděj.

Zásadní charakter civilizace určila věrouka, která území ovládla a stala se většinou. Mezi křesťanstvím Římským a Byzantským byl zásadní rozdíl, Římský papež, jeho církve si dokázala přes staletí udržet svou duchovní i světskou suverenitu. Přes různé výkyvy a kolísání se papež a církve nestal úředníkem a sluhou světských vládců. V byzantské větví křesťanské věrouky se patriarcha ani biskupové církve nikdy nevymanili z poručnictví světských mocných. To určilo duchovní závislost i nesvobodu svědomí ve Východní Byzanci – ruské části Evropy a Balkánu.

V raném středověku byla poloha českých zemí uprostřed evropského kontinentu výhodou. V tom prostotu se setkávaly ideje z celého kontinentu. Vrcholem byla doba Karla IV., ten nesl titul Císaře Římského. Odvrácenou stranou té mince bylo, že v českých zemích jako první vystupovali na veřejnost s kritickými názory a idejemi kazatelé a rebelové. Bylo to většinou brzo, ještě než společenské prostředí bylo schopné názory a ideje pochopit, přijmout, podpořit je. Kazatelé se stávali heretiky, hnutí, které vyvolali, bylo revoltou zbojnickou. Sem patří Jan Hus a následná vzpoura husitská. Jan Hus skončil na kostnické hranici. Husitskou vzpourou počal úpadek významu českých zemí. S kritikou církevních poměrů uspěl až o století později Martin Luther, až on se stal reformátorem. Poslední českou historickou osobností, která měla šanci ovlivnit mocenské poměry ve Střední Evropě, byl Jiřík z Poděbrad. Jiřík ve své době, šedesátá léta patnáctého století, měl možnost strhnout na sebe moc, založit dynastii. Stát se organizátorem území středu kontinentu. Nedokázal to, i příroda byla proti němu. Úlohy organizace malých národů středu kontinentu se chopil habsburský rod z alpských údolí Rakouska.

Vzpouza českých stavů v samém počátku třicetileté války byla opět předčasná, svou prohrou dokonala zkázu významu českých zemí. Vyhnání politického národa protestantské šlechty mělo těžké důsledky. Téměř na tři století vypadly české země z evropské politiky. Území bývalého českého království nemělo politickou reprezentaci v době, kdy politickým národem byla šlechta. Nobilita dovezená z ciziny se téměř za tři století nedokázala ztotožnit se zemí, stát se jejím reprezentantem a obhájcem. Neměli jsme politický národ, zemskou šlechtu. Následky v podobě stavu politické reprezentace i v individuální mentalitě neseme doposud.

Na evropském kontinentě můžeme učebnicově pozorovat, jak centralizace moci a vzrůst bohatství vedou ruku v ruce k potlačení duchovní svobody a nárůstu totalitárních způsobů. První evropskou velmocí s totalitárním charakterem bylo Španělsko. Ty způsoby a tendence ve Španělsku vyvolal příliv bohatství z amerických výbojů a loupeží. Španělskou hegemonii ukončila námořní převaha anglického loďstva a porážka španělské armády v osvobozujícím se Nizozemí. Po Španělsku štafetu převzala Francie. Centralizací vlády moci Ludvíka XIII kardinálem Richelieuem významně vzrostla moc Francie. Reforma zbavila francouzskou šlechtu odpovědnosti za Francii a udělala ze šlechty jen kastu požívačských vyžírků. Neblahým důsledkem centralizace byla nakonec Francouzská revoluce a Napoleon. Centralizací ztratila Francie zemskou nobilitu, která by nesla odpovědnost v těžkých dobách. Následky Richelieuovy „reformy“ nese Francie i svět doposud. Po Francii procesem centralizace prošlo Německo. Vojensky organizované Prusko postupně vnutilo moc a hegemonii ostatním obchodním městům a státekům. Proces centralizace Německa dokončil kancléř Bismarck. Výsledkem byla světová válka. Válku po sarajevském atentátu sice začalo Rakousko, skutečným původcem ale bylo centralizované Německo. Mocenské kruhy vzrůstajícího se Německa nedokázaly své ambice kontrolovat rozumem, vědomím souvislostí a důsledků. Obětí byla především střeoevropská monarchie s již degenerovanou nesoudnou vládnoucí elitou. Rakouští úředníci si nebyli schopni uvědomit význam státního útvaru, který měli řídit. V čase, kdy k tomu byla jedinečná příležitost, nezhájili kroky k federalizaci státního útvaru, pro svéprávnost střední Evropy nenahraditelného. Obětí té války smutně a paradoxně byla i naše země, která v té válce získala samostatnost.

Úpadek víry v Boží suverenitu byl provázen nárůstem idejí individuálního sobectví, práv, touhou po hmotném povznesení. Jak z lidského vědomí pojem Božího oka odcházel, narůstalo individuální bezvědomí morálky, spoluodpovědnosti za stav okolního světa. Společenským projevem toho fenoménu stavu „bezvědomí“ je prosazení se totalitárních způsobů politické vlády. Produktem toho procesu jsou ideje nacismu, komunismu, socialismu i lidských práv. Nároky a práva jsou ústředním projevem, motivem těch „moderních“ ideologií. Práva a nároky individuální, skupinové – ne universální pojetí. Nikde ty ideologie nehovoří o míře, o porovnání nároků a práv s odpovědností. Hledání míry mezi právy a povinnostmi. Jako by z lidského vědomí vypadlo pochopení hrubé, nelítostné reality pozemského světa.

Richelieuova centralizace Francie uvolnila síly lidského „nerozumu“, její plod „Velká francouzská revoluce“ s její „Déclaration des droits de l'homme et du citoyen“ z roku 1789 položila základy cesty ke komunismu a fašismu.

Důsledkem první velké exploze „práv a nároků“, ztráty brzdícího momentu „Božího oka“, byla světová válka. V tom obrovitém procesu nesmyslného vraždění prošla evropská civilizace katarzí smyslu své existence. Hrozný zážitek první války ale evropským „elitám“ nestačil. Vítězné války nepochopili příčiny obrovité ztráty soudnosti „lidského rozumu“ i pochybnost vítězství. Německo neprošlo totální porážkou. V hlavách milionů Němců se jen vytvořilo prostředí pro totální zblbnutí. Poslechli hlas píšťalky krysaře, hlásajícího „jejich práva“ – Adolfa Hitlera. Příмым následkem války pak bylo přenesení evropské totalitární technologie, plodu „lidského rozumu“, komunistické ideologie do Ruska. Němečtí vojenští stratégové v zaplombovaném vagonu poslali do Ruska strategickou zbraň – vůdce bolševiků Lenina.

„Vítězství“ a porážka nacismu v druhé, ještě hloupější válce vyčerpala hospodářské síly Evropy. Co hůř, byla podlomena víra Evropanů v hodnoty své křesťanské civilizace. Většina přestala tyto hodnoty ctít, řídit se jimi a podle nich směřovat své životy. Byzantská velmoc Rusko posílená ve své centralizaci evropskou totalitární ideologií vstoupila s Rudou armádou na evropské území. Po více než tisíci letech překročilo východní byzantské pojetí role člověka hranici mezi těmito dvěma civilizacemi.

Náš český podíl na destrukci Habsburské monarchie v žádném případě nebyl malý či marginální. V době, kdy byla jediná příležitost na životaschopnou reorganizaci střeoevropské říše z rodové monarchie na federaci zemí, neměla naše země politickou reprezentaci – zemskou šlechtu. V té době se utvářející novodobá politická reprezentace vedla mezi sebou malicherné spory. Téměř nikdo z českých politiků nechápal, o čem odpovědná životaschopná politika ve střeoevropském prostoru je. V době války a těsně po ní se naši politici vůdcové podíleli na destrukci mocnosti, která sice v případě této politické a válečné krize selhala, ale nebyla za ni náhrada. Nicméně totéž, co čeští reprezentanti vyčítali mocnějšímu Rakousku, potom „spáchali“ v organizačním principu mnohem bezmocnějšího nového státu Československa. Ustavit ve střeoevropském prostoru stát na národnostním principu byla politická debilita, svou existencí jsme položili výbušné náložce k budoucímu obrovskému konfliktu v mocenském vakuu Střední Evropy.

Na počátku druhé války, k jejímuž rozpoutání jsme základy pomohli položit, naši politici vůdcové prokázali, že si představují svět jako Hurvínek válku. Hráli jsme vabank při vzniku státu, kdy jako by o nic nešlo. Pak jsme neměli odvahu jít do sebevražedné obrany svého státu. Jen tak jsme ale před historií a sousedy mohli uhájit právo na jeho existenci.

Uprostřed běsnící války malý politický tajtrlík Beneš jel vyjednávat se Stalinem. Nemohlo být nic nevěrohodnějšího a směšnějšího. Edvard Beneš jel bez dohody se západními vůdci vyjednávat na druhou stranu se „spojencem“, o kterém se dalo předpokládat, že po válce nic nedodrží. Dal západním spojencům morální satisfakci, že se nemusí stydět za zradu v Mnichově. Při minimální znalosti historie mohli vidět, jak jednáme v krizových situacích.

Po válce jsme pokračovali přijetím Košického vládního programu a zákazem prvorepublikové státoporné Republikánské strany českého venkova (čili „agrárníků“). Vyhnáním českých Němců, čtvrtiny obyvatelstva státu, jsme vykonali „budovatelské“ kroky nástupu komunismu. Ještě formálně demokratický stát položil základní kameny ke komunistickému zotročení. Špinavou práci na zjednodušení schématu komunistického totalitarismu vykonali ještě formální demokraté.

„Vítězný únor“ byl završením procesu, ke kterému jsme spěli svou přirozeností. Následující dvě desetiletí byla systematickým procesem, ve kterém z nás komunistická spodina vymývala povědomí, že jsme lidé. Jako lidská individua neseme odpovědnost za své konání a činy, jsme odpovědní vyšší autoritě než je pozemská moc a stát. Vyráběli z nás komunistického sovětského člověka, součástku použitelnou podle potřeby k jejich bezbožným záměrům.

Pražské jaro bylo zádrhel, slepá ulička budovatelského úsilí. Některým budovatelům „lepšího příští“ se cesta zdála obtížná, ideál daleký, prý neměl lidskou tvář. Nepřišli ještě na to, že jejich ideály jsou nelidské.

Ideologové, „filosofové“ nacismu, komunismu, socialismu, lidských práv nedomýšleli své představy do důsledků. Nebyli schopni a ani nechtěli domyslet důsledky svých teorií a představ, jak bude fungovat společenský stroj, který sestavují: že bude v konečném důsledku směřován a řízen neodpovědnou lidskou vůlí a myslí. Necháпали, že ideje směřování, cíle technologického společenského stroje nastavují tak, aby se za „řídící páky“ dostali ti nejhorší a nejběžnější.

Poslední dvě tři století vzdělanci, humanisté, bojovníci „za věčný mír a přátelství“ v naší civilizaci hovoří jen o právech a nárocích. Z jejich představ se vytratila důležitější část lidského vědomí, vědomí odpovědnosti za svou existenci i svět kolem. Takové povědomí jeho dodržování a vymahatelnost však nemůže garantovat lidský rozum nebo světská moc. V naší křesťanské civilizaci, dokud nevyhasla víra, po staletí tu hranici udržovalo Boží oko. Uznání, že nejsme pány světa, středobodem vesmíru, že náš „rozum“ dokáže být také (a až příliš často je) velmi zlý. Jen vyšší síla, princip, Bůh nad námi, nás dokáže udržet v míře.

Herese komunismu, tedy pokus o „lidskou tvář“ nemravného systému, vyvolala obrannou reakci technologického stroje obludného systému. Vojenská pacifikace herese s lidskou tvář vyústila v kvalitativní výměnu „řídících orgánů“ na nejvyšších místech mocenského stroje. Ideology, politiky „za řídicími pákami“ vystřídali vojenští technologové. Ty posléze nahradili odchovanci zvláštních služeb režimu, bezpečnosti – rozvědčící. Svou profesní specializací školení bandité.

Dvacetiletí sedmdesátých a osmdesátých let bylo dobou přípravy zásadní modernizace mocenské technologie, noví sovětské lidi připravovali konversi komunistického společenského stroje na modernější demokratický komunistický kapitalismus. Svařovali základní rám, hledali a cvičili nové kádry. Měl jsem příležitost v sedmdesátých a na počátku osmdesátých let pozorovat i výcvik kádrů v české laboratoři reformy ve městě Gottwaldově i v bájných Slušovicích. Po devadesátém roce jsem stejné lidi i stejná schémata uviděl hrát na scéně celého státu. V konci osmdesátých let jsem se zaangažoval v „revoluční vřavě“, svitla naděje, že by se mohlo něco změnit. Na obou místech, kde jsem zakládal Občanské fórum, v Telči a v Jihlavě, byli mezi předními aktivisty spolupracovníci Státní bezpečnosti. Lidé si rádi pokřičeli, zatleskali si, ale přiložit ruku k dílu a dlouhodoběji se zaangažovat nebyl ochotný nikdo.

Při prvé schůzi České národní rady, kam jsem byl zvolen, na počátku léta 1990, jsem měl pocit, že se svět zbláznil. Všichni se měli rádi, vlk se lísal k ovečce, kocour hladil myšku. Seděl jsem ve sněmovně, hleděl a říkal si: „To nemůže být pravda“. Jako bychom nebyli lidé a nebyla minulost.

Apeloval jsem na své kolegy poslance, vyzýval jsem je, aby chom hledali pravdu. Dostával jsem vždy jedinou odpověď: „Pravda není, co je to objektivní pravda, každý má svou pravdu“. Stejnou odpověď jsem dostával od „velikánů“, politických „špiček“. Tak mi odpovídali obyčejní lidé i kunčofti v hospodě. Společnost na konci komunismu v rozmachu naděje „pravdy a lásky“ byla svou duší, „intellektem“ dokonale komunistická. Byla nemorální, neschopná rozlišit, co vůbec hodnotou je. Vymyli nás dokonale.

Tak zvaný disent – „odpůrci komunismu“ – ve své nejhlubší podstatě nebyl společenstvím lidí, kteří se z vnitřních hodnotových důvodů postavili politickému systému. Systému, který byl nemravný, neodpovědný, potlačoval základní principy civilizovaného lidství. Disidenty ve své většině byli bývalí komunisté, kterým vadila tuhá reglementace omezující jejich aktivity a chutě. Žádali jen lidská práva, mírnější variantu totalitarismu. Nebyl to politický disent, který, jehož cílem by bylo obnovení fair play v politice i v mezilidských vztazích, který by žádal obnovení společenských poměrů, kde každý nese za své jednání odpovědnost.

Proto byla revoluce sametová, „pravda a láska“, které již nikdo nechápal, měly zvítězit nad „lži a nenávistí“, které znali všichni, proto se stal nejvyšším revolucionářem divadelník, autor

absurdních dramát. Bylo to divadlo. Byl to životní kus a role toho malého divadelníka. Ta hra se bohužel nehrála na jevištních prknech, ale na scéně reálného života, kde komparsem byla rozbitá a deklasovaná společnost. Byl jsem přítomen na konci roku 1990 projednávání a schvalování „Listiny práv a svobod“. Zíral jsem a nechápal, proč v rozhodující době, kdy se měly konat základní kroky k oddělení se od komunistické minulosti, v době, kdy se z orgánů státu a ze společenských institucí měli z vlivných postavení odstranit lidé, kteří systém udržovali a na nichž stál, proč tedy v takové době zákonodárné sbory neměly na práci nic důležitějšího, než prázdné tlachání a „filozofování“ o libozvučných prohlášeních, která nebyla ničím garantována. Překvapovalo mne, že největšími bojovníky za „lidská práva a svobody“ byli komunisté a hlupáci. Ti, kdo celá desetiletí znali jen práva svá a své strany, a kteří každému, kdo měl jen jiný názor, upírali právo na svobodnou existenci, planuli pro ten papír nadšením. Ve výboru i ve sněmovně jsem to opakovaně říkal. Byl jsem snad jediný. Vysloužil jsem si v té době napadení od komunistického poslance, „jsem prý proti svobodě a lidským právům“. Bylo to absurdní a smutné divadlo. Zneužití vznešených pojmů ve zcela opačném záměru. Scéna připravená a zrežirovaná bandity, kteří velkolepě přearažení nelidského systému vymysleli a usměrňovali. Většina komparsu, který seděl ve sněmovní síni, se účastnila premiéry „obnovování, budování svobody“ a nechápala, jaké padoušství se s jejich spoluprací před jejich zraky odehrává.

Sametový způsob revoluce byl další etapou rozkladu české společnosti a státu. Sametová revoluce položila na již tak nepevnou poškozenou konstrukci stavby české společnosti a státu shnilé zpuchřelé nosné trámy. Měl jsem tehdy ve sněmovně řeč o „Stavbě domu“ pro své děti a děti jejich dětí. Řekl jsem: „Neprověřili jsme ani základy domu, který opravujeme nosnými pilíři. U domu, který stojí na bažině, jsme ani pod nosnými pilíři nevyměnili základní nosné kvádry. Stěny jsme podepřeli shnilými prkny, do oken napnuli igelit, přistavujeme další patra. Ta znovicirovaná, přetřená ruina se na nás zřítí a zahubí nás. Což to nevidíte?“. Provázet mě posměch a nenávisť.

Na počátku vynesla energie změny ještě na veřejnou scénu pár lidí, kteří o něčem byli, kteří rozumově věděli, co se s naší společností stalo. I já byl jedním z nich. Dostali jsme se na scénu a do politiky jen proto, že „džin“ hlouposti, sobectví, zla a zločinu, který prostupoval společnost odchovanou komunismem, neměl v krátké době počátku modernizace systému ještě vše zase ve svých rukách. Pochopil jsem v prvních pěti devadesátých letech, že rozum, pochopení věcí a souvislostí je jenom naděje. Bez víry ve vyšší hodnoty lidského života je rozum málo, je téměř bezcenný, nejvýše poradí, jak se vyhnout nebezpečí a potížím. Bez víry že to, co dělám, je správné a život bez těchto hodnot je nicotný, je rozum málo, je to jen nástroj.

Naše životy prošly komunismem, drtícím mlýnkem na lidské charaktery. Vymyli z nás schopnost v běhu života vnímat, co je dobré, správné, co má hodnotu. Ztratili jsme historickou paměť, povědomí, co nikdy jako člověk nemám, nesmím udělat. Postihlo nás to v různé míře všechny. Každý důsledky prostředí, ve kterém šly naše životy, neseme ve svých charakterech, zvycích, jednání. Nejhorší, co jsem v průběhu devadesátých let viděl, bylo, jak i těch několik málo osobností se rozpadalo. Měli nadání, inteligenci, rozum, ale chyběl jim osobnostní charakterový rámec, který člověk získává od dětství, když se jeho život odvíjí v pevném příkladném prostředí. Když bylo jasné, že jsme prohráli a že jsme ani neměli šanci uspět, sami se vytratili.

Mé chápání, pojetí života venkovana, a mé zkušenosti z raného dětství mě formovaly. Otce zavřeli jako vesnického boháče. Máma zůstala se čtyřmi dětmi, v deseti letech jsem jezdil sám s párem koní orat pole, nic jiného nám nezbyvalo. Venkovskému dědku statečná, drobná maminka, při tom stále připomínala: Přeskoč, přelez, nepodlez. Mně neměli komunisti co vyprávět. Rozdíl mezi naším malým životem a prolhanými frázemi, které do nás zkažený systém naléval, byl příliš nebetyčný. Má zkušenost mne naučila vnímat skutečnost, komunisté mne přinutili a naučili myslet. Přes veškerou průpravu, úsilí, které komunisté vynaložili na mou debilizaci, na poškození mé duše, nebyl jsem v konci osmdesátých let „novým člověkem“, organismem podobným člověku ale bez lidské duše. Stále jsem byl schopen rozlišovat, co je černé, co je bílé, co je lež, co odpovídá pojmu pravda. Schémata, fráze „pravda a láska“, „nejsme jako oni“, „práva a svobody“ mě neoslovily, slyšel jsem a vnímal lež.

Divadlo „sametové revoluce“ mohlo být úspěšně sehráno jen před auditoriem naplněným nesvéprávným, z tradice a zkušenosti vykořeněným publikem. Taková naše společnost v konci

osmdesátých let byla. Vlna pobouření nesmetla z Hradu filozofa „sametového lidství“, když také pravil: „Nešťastná země, která potřebuje hrdiny.“ – v době, kdy se skutečná změna bez hrdinů nemohla odehrát ani náhodou.

Celá šaráda sametové revoluce, privatizace, demokratizace komunismu byla připravená, nastudovaná a pragmaticky směřovaná modernizace totalitárně ovládané společnosti. Kontinuita právního řádu, zrušení důležitých zákonů, jejich nenahrazení novými normami, zákony bez sankcí, nefunkčnost soudů, nevymahatelnost práva byly úmyslné a řízené postupy, sloužily procesu primární akumulace kapitálu do správných rukou, které na to byly připraveny. Když něco zaskřípalo, když se veřejnost přece jen postavila na odpor, dělaly se varianty postupů. Cíl se neměnil. Ústřední úvahou a cílem modernizace legálního komunismu v komunistický demokratický kapitalismus bylo: „Kdo v zemi vlastní nemovitosti a půdu, je pánem země.“

Za legálního komunismu, který nebyl právním systémem, o klíčových věcech rozhodoval Ústřední výbor KSČ o lokálních věcech pak okresní tajemník. Strana, přesněji mocenská skupina, které ji ovládala, byla nad právem, nad zákonem. Ten systém měl pro vládnoucí věrchušku ještě vadu. V případě velkého selhání šlo ještě dohledat odpovědnou strukturu i příslušnou osobu. Původci a viníci ještě mohli být identifikováni, mohl jim v případě lidového hněvu hrozit i trest. Při systémovém selhání i pouliční lynč. Komunistický demokratický kapitalismus je od začátku směřován k dokonalé nezodpovědnosti a nepostizitelnosti pro mocenské špičky. Máme parlament, politické strany, „nezávislé soudnictví“, vládu, premiéra, prezidenta, nejvyšší kontrolní úřad i policii. Ve své podstatě jsou to všechno stínové orgány. O tom, kdo se do čela takové instituce či úřadu dostane, se nerozhoduje podle zákonem stanovených pravidel. O nominaci do těchto funkcí rozhodují veřejnosti i poslancům neznámé mocenské party a mocní v pozadí. Ti nenesou institucionální veřejnou odpovědnost, nelze je formálně volat k odpovědnosti.

Tato dokonalá technologie vládnutí byla zařízena sametovou „pravdou a láskou“, díky ní nemusel za minulost nikdo nést odpovědnost a dalo se tomu vždy vyhnout. Nebyli jsme svéprávní v čase, kdy se ještě dalo něco měnit i změnit. Převážná většina z nás není svéprávná doposud. Málo komu došlo, co se v naší zemi v posledních dvaceti letech stalo, co s námi i díky naší slabomyslnosti a lajdáctví bylo sehráno. Kruh se uzavírá, i jednu část zakladatelského gründerského období – fázi primární akumulace kapitálu uzavřel svojí „prezidentskou milostí“ Václav Klaus. Neměli přece jen odvalu přisvojit si nakradené majetky legálně – papírovým zákonem schváleným parlamenty nebo rozkazem „vůdce“. Postkomunistický státník Václav Klaus udělal estetickou obezličku – tak se veliká svinstva dělala od vypuknutí sametu – a udělil prezidentskou amnestii z lásky k bližním. Aby si ten akt užil, vyzval nás, abychom se navraceli k tradičním hodnotám a plivnul nám do tváře.

Jak z toho? Pokuste se sami uvědomit si hloubku strže, na jejímž dně jsme se ocitli i díky naší nedostatečnosti a nestatečnosti. Většina ráda již po několik generací věří, že o nic nejde, nejvýše, že někdo to udělá za nás. Již generace máme převrácené vzory, většina z nás již nedokáže rozlišit, co je pravda a co je lež. S možnostmi médií a s centralizací prostředků ohlupování do rukou těch, kdo manipulují politiku i veřejné mínění a v prostředí, kdy „Bůh není“, většina uvěřila, že náboženství bylo opium lidstva. Když se ztrácí víra v Boha a nedá se věřit ani na pravdu exaktního poznání, lze si vymyslet cokoli.

Jak tedy ven? Požadovat spoluzodpovědnost, právo spolurozhodovat, vědět a umět. Důsledně požadovat a trvat na dohledání minulých zločinů a zneužití, kdo opakovaně zneužil svého postavení, nesmí vyklouznout bez trestu. Po pravdě musí být popsán komunismus, neexistuje promlčení, stejné platí i pro éru pravdy a lásky. Na lži, tlachách, líbivých gestech nelze stavět nic pozitivního. Líbivá rétorika, za kterou se koná opak a kryje zločin, je daleko horší, než přímočaré zlo. Konkrétně, považuji to, co a jak se dělo a odehrálo v revoluci pravdy a lásky, za ještě horší než to, co přímočaře páchal komunismus jako viditelné a zřejmé zlo. Technologie pravdy a lásky jen navázala na zločiny a zneužití svých předchůdců. Pravdo-láskoví „podnikatelé“ modernizovali komunistickou mocenskou technologii a zpochybnili vše.

Hezky se to říká a píše, ale pokud neprojdeme bídou a utrpením, nevěřím, že si větší část lidí uvědomí nezbytnost změny, že musíme začít sami u sebe. Obávám se ještě daleko větší zloby a zneužití, došli jsme již příliš daleko.

LEDOVÉ KRÁLOVSTÍ V OKOLÍ PUSTEVEN

fotografovala naše kolegyně Stanislava Slovácová z Příbora. Až se dech tají, že?

foto: Stanislava Slovácová

foto: Stanislava Slováková

**Hanácké sóbor Kosiř Kostelec na Hané
pořádá v sobotě 23. února 2013 v kostelecké sokolovně
třicáté sedmé**

Hanácké bál

**K tanců ê poslechů bůde hrát hůdebni skůpina „AXEL“
z Olomůca až do třech do rána.
O dobry jidlo ê piti je postarany.
Vstůpenka ê s mistenkó stoji 90,- korun a je slosovatelná.
Kdo má doma hanácké kroj, at' ho větahne, obleče a přēde
v něm, pôstíme ho zadarmo.
Předprodej bůde od 18. února 2013 na Městskym óradě
v Kostelců na Hané ô slečnē Grygarové.**

Všeckē Vás srdečně zvó hanáci ze sóborů Kosiř.

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Zejména v tomto ročním období nezapomínejte na naše ptačí kamarády....

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (798)

Někdy se člověku přihodí, že si musí konečně udělat pořádek na psacím stole, což dělám obden. Horší je, když přijdou na řadu zásuvky. Je to úplně stejné, jako když pan Karel Čapek popisuje stěhování nebo přerovnávání knihovny. Nikdy svůj původně ušlechtilý úmysl nedokončíte. Protože vám najednou přijde pod ruku kniha, na jejíž existenci jste tak nějak zapomněli. A tak se do ní začtete a najednou je večer. Knihovna musí zase počkat. Totéž platí i pro zásuvky, do nichž ukrýváte různé „důležité poznámky“. V jedné z mých zásuvek jsem našel soubor textů o našich dovolených. Je to zajímavý soubor. Čtete to prosím pozorně:

Když vezmu nejnovější zprávy pouze s jejich titulky: *Stále víc Čechů tráví zimní dovolenou v exotických oblastech Asie.*

Nebo: *Krize nekrize, stále více Čechů si během zimy dopřává dovolenou daleko v teplých krajích. Čtyři největší cestovní kanceláře letos hlásí nárůsty prodeje až o deset procent. Mezi nejoblíbenější místa už několik let patří Spojené arabské emiráty, Thajsko a Karibik. Na rozdíl od klasických letních dovolených se kvůli nim Češi nezadlužují u bank. Co vede Čechy k výpravě za oceán a popuštění žilou, když jinak patří k největším šetřilům v Evropě? Odpověď je jednoduchá - právě peníze. Už několik let se propadá kurz dolaru, tedy měny, která cenu těchto pobytů ovlivňuje nejvíce. To se pak projeví zejména na ceně pobytových dovolených, u poznávacích zájezdů ceny většinou stagnují. Kvůli zlevňování výletů do dolarových destinací tak letos v zimě vyrazí za svým snem na 55 tisíc českých turistů.*

Ale zájem je i doma: Obsazenost českých hor kvůli začínajícím jarním prázdninám každým dnem roste. Nemusíte se ale strachovat, volné kapacity ještě jsou. Nejznámější česká střediska jsou totiž zaplněná zhruba z poloviny. Ale to se může v dohledné době změnit. „Společně s námi začínají prázdniny v Polsku a Německu. Na konci února se přidají i Holanďané. Proto se dá očekávat, že kapacita českých hor bude brzy naplněna, a tak by si lidé měli raději se zamluvením ubytování pospíšet," varuje Libor Svoboda. Potvrzují to i statistická data ČSÚ, ze kterých vyplývá, že v prvním čtvrtletí loňského roku vzrostl počet přenocování hostů v hromadných ubytovacích zařízeních meziročně o téměř 9 % na 7,7 milionu. Počet zahraničních návštěvníků se dokonce zvýšil o celých 13 %.

A snad ještě jeden příklad, jakoby z jiné branže:

Praha 30. ledna (ČTK) - Největší tuzemský slevový server Slevomat zvýšil loni obrat o 73 procent na 758 milionů korun, tržby celé skupiny Slevomat Group dosáhly 2,35 miliardy korun, v roce 2011 to bylo 1,5 miliard korun. Novináře o tom informoval zakladatel skupiny Tomáš Čupr. "Soustředili jsme se především na rozšiřování nabídky zboží. V roce 2011 byl obrat ve zboží 41 milionů korun, v loňském roce vzrostl prodej zboží více než pětinásobně na 227 milionů korun," uvedl Čupr. V segmentu zboží zákazníci projevují největší zájem o módu a luxus. V loňském roce na popularitě získalo i cestování, kde meziročně rostl obrat o 71 procent. Nejvyhledávanější na Slevomatu byly víkendové pobyty v Česku. Populární jsou také poznávací pobyty po Evropě a zimní lyžařské dovolené. "Zákazníci již nenakupují služby bezhlavě, ale především u restaurací a kosmetických procedur si více vybírají," dodal Čupr. "Naším cílem je letos prodat zboží a značkovou módu v hodnotě přesahující jednu miliardu korun. Slevomat se v objemu obratu dostane mezi TOP 5 e-shopů na českém internetu," uvedl výkonný ředitel portálu Slevomat Peter Irikovský. Obrat slevového portálu Vykupto.cz, který je dvojkou na tuzemském trhu, se loni zdvojnásobil a dosáhl 320 milionů korun. Tuzemské slevové servery loni zvýšily tržby o 61 procent na 2,9 miliardy korun. Nejvíce peněz Češi utratili na slevových portálech v listopadu, kdy nakoupili zboží a služby se slevou v hodnotě 362 milionů korun. Vyplývá to ze statistik portálu Slevin.cz. Na slevových portálech pravidelně nakupuje čtvrtina Čechů, 89 procent z nich je s nákupem se slevou spokojeno. Vyplývalo to z průzkumu agentury Incoma GfK pro společnost.

A ještě něco? Prodeje zájezdů na období, ve kterém mají čeští školáci jarní prázdniny, jsou tradičně jedny z největších v roce. "V posledních dvou týdnech ale registrujeme nárůst skokově o nejméně 35 procent. Loni přitom prodeje byly mnohem plynulejší," uvedl výkonný ředitel Nev-Damy Martin Řimnáč. Například nejpoblíbenější středisko Val di Fiemme je podle něj již téměř vyprodáno. Osm z deseti klientů Nev-Damy volí při nákupu zájezdu právě italská střediska. Nejprodávanější je Val di Fiemme, následují Santa Caterina, Tonale/Ponte di Legno, Bormio a Monte Bondone. Lidé nejčastěji jezdí na týdenní pobyty. Roste ale také poptávka po zkrácených zájezdech. Do Alp v zimě vyráží každoročně za lyžováním podle odhadů asi půl milionu Čechů. Polovina z nich přitom využije služeb cestovních kanceláří. Individuální návštěvníci hor míří v drtivé většině do blízkého Rakouska, klienti cestovních kanceláří zase nejčastěji do Itálie.

Nějaký oponent mi může říci, že to není ukazatel. Neboť zrovna tak jako miliony našich obyvatel jezdí na atraktivní dovolené, další miliony nemají na chleba. Dobrá, zkusme to z jiného soudku. Co říkáte tomuto textu?

Za drogy a prostituci podle expertních odhadů utrácíme ročně kolem dvaceti miliard. Za drogy přes 12, za prostituci kolem sedmi miliard. Odhady počtu příležitostných uživatelů marihuany a hašiše, kteří v roce užili drogu alespoň jednou, dosahují miliónu osob, pervitinu 133 tisíc osob, heroinu 33 tisíc, kokainu 55 tisíc, extáze čtvrt miliónu a LSD 157 tisíc osob. V roce 2010 se v Česku spotřebovalo zhruba 18 tun konopných drog, 4,5 tuny pervitinu, 4,7 miliónu tablet extáze, tuna kokainu a 1,3 tuny heroinu. Další miliardy utratíme za pašovaný či nelegálně vyráběný alkohol. Ten by mohl představovat asi deset procent z celkově zkonsumovaných lihových nápojů. Podle odhadů se prostitucí živí kolem 10 až 12 tisíc osob. Cenové relace za sexuální služby se pohybují kolem 2500 korun, cenové rozdíly jsou ale velké podle druhu služby a regionu. K nejlevnějším

oblastem, kde si lze koupit sexuální služby, patří Karviná. Podniků, které poskytují erotické služby, je v Česku kolem 600, v nich pracuje kolem 6000 žen, a dále existuje asi 1750 erotických privátů. Podle odhadů organizace Rozkoš bez rizika je na území ČR denně v pohotovosti kolem 6000 prostitutek s průměrným denním výdělkem 2000 Kč. Prostituce má samozřejmě svoje náklady, kam patří nákupy oblečení, kosmetiky, zdravotních pomůcek, doprava a nájmy. Náklady představují kolem 30, ale i 45 procent z vybraných peněz. Mezi zákazníky převažují Češi, cizinci představují podle odhadů zhruba 40 procent zákazníků. Zisky drogových dealerů se pohybují kolem dvou miliard korun.

Nepředpokládáme, že uživatelé drog a návštěvníci nevěstinců tvoří stejnou sociální skupinu s lidmi, kteří jezdí na dovolené, o nichž je řeč v první části tohoto textu. Takže další miliardy se točí v byznysu, který se nemůže opírat o nějaký mizivý počet podvodníků, zlodějů a zbohatlíků. Ti zpravidla berou drogy málo, prostitutky si kupují spíše mimo evidenci.

Takže co jsme? Chudá, nebo bohatá země? Podle toho, že je u nás téměř milion přistěhovalců a migrantů (počítaje v to i ty nelegální) jsme zřejmě bohatou zemí. Jinak bychom nebyli předmětem ekonomické migrace.

Jak je to tedy v této zemi rozvrženo? Z čeho žijí vysocí úředníci, poslanci, kmotři, představitelé politických stran a jiní? Inu především ze státního dluhu. Náklady státu se dají dokonale zneužívat a úžasně rozkrádat. Je to jednoduché: *Státní dluh se v Česku loni vyšplhal na celkových 1,668 bilionu korun. V roce 2015 by měl podle odhadů ministerstva financí vystoupat ke dvěma bilionům. Státní dluh tvoří dluhy vlády a vzniká především hromaděním schodků státního rozpočtu. Státní dluh České republiky se loni zvýšil o 168 miliard korun na 1,668 bilionu korun. Na každého Čecha tak připadá dluh téměř 159.000 korun.*

A tak se zdá, že žijeme v naprosto absurdním světě. Miliony voličů volí své strany, které za jejich hlasy inkasují miliony korun. Miliony zaměstnanců platí příspěvky odborům, aby jejich bossové měli z čeho žít. Současně mnoho z nich jezdí každoročně na drahé či méně dražší dovolené v tuzemsku a v zahraničí. Někteří sem tam polykají drogy, či přispívají na provoz nevěstinců. Miliony našich občanů má psa, případně kočku, nebo několik těchto domácích mazlíčků. Všechny děti, které potkávám na ulici, tisknou ke svým uchům mobily. Tak mi řekněte, proč tolik lidí volí stále komunisty? Vždyť za jejich vedení by neměli ani ty zahraniční dovolené, drogy, prostitutky, či rozkrádačky, o slevových portálech ani nemluvě (protože jakékoli podnikání je podle nich třídně špatné). A to matematika či statistika mi nejsou zcela vzdáleny. Zřejmě zde bude něco jiného. Ale co?

Dnes má svátek VANDA. Zítra, ve čtvrtek VERONIKA/VERONA. V pátek MILADA, v sobotu APOLENA, v neděli MOJMÍR, v pondělí BOŽENA/DEZIDER, v úterý SLAVĚNA/SLÁVKA a ve středu VĚNCESLAV/VĚNCESLAVA. Nezapomeňte jim blahopřát.

